

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

«Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το πρόβατό μου που είχε χαθεί!» (Λκ 15, 6)

Οι βοσκοί της αρχαίας Ανατολής μετρούσαν τα πρόβατα όταν επέστρεφαν από τη βοσκή, έτοιμοι πάντα να αναζητήσουν αν έλειπε κάποιος. Αψηφούσαν ακόμη και την έρημο, τη νύχτα, για να βρουν τα πρόβατα που είχαν χαθεί.

Αυτή η παραβολή είναι μια ιστορία απώλειας και επανεύρεσης, που βάζει στην πρώτη θέση την αγάπη του βοσκού. Όταν διαπιστώνει ότι λείπει ένα πρόβατο, το ψάχνει, το βρίσκει και το κουβαλάει στους ώμους του, γιατί είναι αδύναμο και φοβισμένο, ίσως τραυματισμένο και ανίκανο να ακολουθήσει μόνο του τον βοσκό. Είναι αυτός που το φέρνει πίσω ασφαλές και τελικά, γεμάτος χαρά, καλεί τους γείτονές του για να γιορτάσουν όλοι μαζί.

«Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το πρόβατό μου που είχε χαθεί!»

Τα επαναλαμβανόμενα κυριότερα σημεία αυτής της ιστορίας μπορούν να συνοψιστούν σε τρεις ενέργειες: χάνομαι, ξαναβρίσκω (βρίσκομαι), γιορτάζω.

Χάνομαι: Τα καλά νέα είναι αυτά του Κυρίου, ο οποίος πηγαίνει σε αναζήτηση εκείνων που έχουν χαθεί. Συχνά χανόμαστε στις διάφορες ερήμους που μας επηρεάζουν, ή στις οποίες είμαστε αναγκασμένοι να ζούμε, ή στις οποίες καταφεύγουμε: τις ερήμους της εγκατάλειψης, της περιθωριοποίησης, της φτώχειας, της έλλειψης κατανόησης, της έλλειψης ενότητας. Ο Ποιμένας μάς αναζητάει και εκεί και ακόμα κι αν τον χάσουμε από τα μάτια μας, θα μας βρει πάντα.

Ξαναβρίσκω/ομαι. Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε τη σκηνή της εναγώνιας αναζήτησης του βοσκού, μέσα στην έρημο. Είναι μια εικόνα που εντυπωσιάζει με την εκφραστική της δύναμη. Μπορούμε να καταλάβουμε τη χαρά που νιώθει τόσο ο ποιμένας όσο και το πρόβατο και πόσο αυτή η συνάντηση δίνει στο πρόβατο το αίσθημα της ασφάλειας, αφού γλίτωσε από τον κίνδυνο. Το να «ξαναβρίσκεται» κάποιος, λοιπόν, είναι μια πράξη ευσπλαχνίας

Γιορτάζω. Ο βοσκός συγκεντρώνει τους φίλους του για να γιορτάσουν, επειδή θέλει να μοιραστεί τη χαρά του, όπως κάνει και στις δύο άλλες παραβολές που ακολουθούν, εκείνη του χαμένου νομίσματος και εκείνη του σπλαχνικού πατέρα. Ο Ιησούς θέλει να μας κάνει

να καταλάβουμε τη σημασία του να μοιραζόμαστε τη χαρά με όλους και μας προστατεύει απέναντι στον πειρασμό να κατακρίνουμε τον άλλον. Είμαστε όλοι «παιδιά που είχαν χαθεί και βρέθηκαν».

«Χαρείτε μαζί μου, γιατί βρήκα το πρόβαστό μου που είχε χαθεί!»

Αυτός ο Λόγος της Ζωής είναι μια πρόσκληση να ευχαριστήσουμε τον Θεό για το έλεος που έχει για όλους μας και για τον καθένα ξεχωριστά. Το να γιορτάζουμε, να γιορτάζουμε μαζί, είναι μια εικόνα ενότητας, όπου δεν υπάρχει διαχωρισμός ανάμεσα στους «δίκαιους» και στους «αμαρτωλούς», αλλά όπου όλοι μοιραζόμαστε τη χαρά ο ένας του άλλου.

Η Chiara Lubich γράφει: «Είναι μια πρόσκληση να κατανοήσουμε την καρδιά του Θεού, να πιστέψουμε στην αγάπη Του. Εμείς που έχουμε την τάση να υπολογίζουμε και να μετράμε, πιστεύουμε μερικές φορές ότι ακόμη και ο Θεός τρέφει για μας μια αγάπη που, σε κάποια στιγμή, μπορεί να κουραστεί [...] Η λογική του Θεού δεν είναι όπως η δική μας. Ο Θεός μας περιμένει πάντα: πράγματι, του προσφέρουμε μια τεράστια χαρά κάθε φορά – ακόμα και αν είναι άπειρες φορές –, που επιστρέφουμε σε αυτόν».

Μερικές φορές, μπορούμε να είμαστε αυτοί οι ποιμένες, αυτοί οι φύλακες ο ένας του άλλου, που πάνε με αγάπη για να αναζητήσουν όσους έχουν απομακρυνθεί από εμάς, από τη φιλία μας, από την κοινότητά μας, που ψάχνουν τους περιθωριοποιημένους, τους χαμένους, τους μικρούς που οι δοκιμασίες της ζωής έχουν σπρώξει στα όρια της κοινωνίας μας.

«Κάποιοι σπουδαστές συμμετείχαν περιστασιακά τα μαθήματα», διηγείται μια δασκάλα. «Κατά τη διάρκεια των μαθημάτων, πήγαινα στην αγορά κοντά στο σχολείο: ήλπιζα να τους συναντήσω εκεί, γιατί είχα ακούσει ότι δούλευαν εκεί για να βγάλουν λίγα χρήματα. Μια μέρα, επιτέλους τους είδα και έμειναν έκπληκτοι που πήγα να τους βρω προσωπικά και εντυπωσιάστηκαν από τη σημασία που είχαν οι ίδιοι για ολόκληρη τη σχολική κοινότητα. Έτσι, επέστρεψαν στο σχολείο και ήταν μια πραγματική γιορτή για όλους».

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής